

ТРИ ШПАНСКА ПЕСНИКА

Рафаел АЛБЕРТИ

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИМ БРИГАДАМА

Дошли сте издалека... Ал' та даљина знана
шта је за вашу крв што песму без граница има?
Потребна смрт именује вас свакога дана,
није важно у којим градовима, пољима, путевима.

Из ове земље, из друге, из велике, из мале
од које једва на мапи тамне боје да искре,
са истим корењем које има исте сање,
једноставно непознати уз причу пристигли сте.

Нисте познавали чак ни боју зидова ових
које зазиђује ваше непромостиво пристајање.
Браните, поуздани, земљу која вас собом ови
на дохват смрти одевене у војевање.

Остајте, јер тако хоће дрвећа, поља равна,
најмање честице светлости која обнавља, жива,
само једно осећање што море стреса: Браћо славна,
са вашим именима Мадрид већи и светлији бива.

Рафаел Алберти — рођен је 1902. у Калису. Један од најпопуларнијих чланова „генерације 27“. У време шпанског грађанског рата борио се на страни републиканца. Од 1939. године живео у емиграцији. Прихватањем надреализма обогатио и продубио своју поезију. По повратку у Шпанију уверио је свет у непролазност своје популарности код широких народних маса.

ЕЛЕГИЈА ЗА ПЕСНИКА КОЈИ НИЈЕ ИМАО СВОЈУ СМРТ

Ниси имао своју смрт, ону која је била теби намењена
Несрећно, хотимице, погрешила је стазу своју.
Куда идеш? Вичући, колико год ствар била растерећена,
не зауставих судбину твоју.

Нек порани моја срмт. Нек устане! Улицама,
терасама, торњевима дрхти једно предосећање.
Дуж целе обале река вапи за предграђима,
указује дуж целе обале на мало таме.

Ја, по острвима, затворен, не знајући да те смрт твоја
заборављаше, остављајући руку слободну мојој по мало.
Бол што те видеше, бол, бол што те видеше два ока моја,
као да сам то био ја, да ми је доликовало.

Требало је да си умро не односећи у своју славу
тај ужас у очима последњег пламеног ретка
пред сопственом крви која је склопила твоју главу,
цео цвет и јасно срце без метка.

али ако је моја смрт остављајући ми твоју заиста умрла,
ако ју је можда очекивало живљење дуже и лепше?
учинићу све да је заслужим, док не обнови врла
на земљи тај сјај обављене жетве.

Mitel ERNANDES

РАТ

Старост у народима.
Срце без власника.
Љубав без предмета.
Трава, прах, гавран.
Где видиш младост згодну?

На одру.

Дрво само и суво.
Жена као једро
удовиштва на постељи.
Мржња без лека.
Где видиш младост згодну?

На одру.

Mitel Ernandes — рођен 1910. године у Орицели а 1942. умире у Аликантеу. Његов духовни развој је скоковит: од чобанина до испреног и ватреног песника и републиканског борца. Допавши франкистичке тамнице постаје симбол утамничене републиканске интелигенције. Умире у затвору.